

hvilken ogsaa har været i lang Anvendelse, ligesom ogsaa de Resolutioner, der ere udgivne i 1834 og 1841 for Straffeanstalterne i Viborg og Odense hjemle en saadan længere Anvendelse deraf. Det er indvidere af den høitagtede Justitsminister bemærket, at det fremgaaer af det nu forelagte Lovudkast, at corporlige Straffe dog kun skulle anvendes, naar de ere høist nødvendige. Jeg maa tilstaae, at jeg dog finder altfor liden Antydning deraf. I den første §, som er Hovedparagraphen, ere de corporlige Straffe nævnte ganske i Forbindelse med de andre, uden at der er den allermindste Antydning af, at den Straf, som er nævnt i Nr. 4, nemlig Indsættelsen i Enkeltceller, skulle være at foretrække for de under Nr. 2 nævnte Tugtelser. Hvad de enkelte Endringsforslag angaaer, hvorved den høitagtede Justitsminister har gjort Bemærkninger, saa er det under Nr. 8 paa Afstemningslisten anførte Forslag grundet derpaa, at man har antaget, at det neppe vilde være ubetinget rigtigt, at den, der var indsat til strengt Fængsel paa Livstid, skulde, fordi han førte sig vel op i eet Aar, kunne gjøre sig Haab om at kunne slippe ud af Enkeltcellen. Det maa bemærkes, at efterat Forordningen af 20de Februar 1789, som hjemlede Gendømmelse til strengt Arbejde for visse Tyverier, er ophævet, saa er Gendømmelse til Straffearbejde under streng Bevogtning eller til strengt Arbejde, noget overordentligt sjældent, og finder kun Sted, naar det er høist farlige Forbrydelser; og det synes altsaa, at det er betænkeligt, at der ved en offentlig Lov gives en Fange, som er dømt en saadan Straf, et Slags Haab om, at han om et Aar igjen kan komme ud af dette Forhold, og blive fri for den strengere Bevogtning, hvortil han har egnet sig. Om just det er den allerheldigste Maade, hvorpaa man ved det fremlagte Forslag har søgt at modvirke dette, har jeg rigtignok nogen Tvivl om, og det er maafee Noget, som kunde tages under nærmere Overveelse. Hvad det Endringsforslag angaaer, som er gjort til § 4, da er det grundet derpaa, at man har antaget, at det deels i sig selv var en intetfjædende Straf for en Fange at blive sat 2 Dage i Enkeltcelle, og deels at det synes, at Inspecturens Myndighed til at

dictere Straffe, uden at lade den sanctionere af Directeuren, alene maatte være grundet paa den øieblikkelige Nødvendighed; det maatte blot være et Middel, der maatte anvendes for at virke øieblikkelig Lydighed. Dette er Grunden til at dette Endringsforslag er gjort. Forsaavidt der i Paragraphen skal indeholdes nogen Antydning af, at man foretrækker disse Fængselsstraffe for corporlige Straffe, forekommer det mig dog, at denne Antydning er overordentlig svag. Den findes ikke paa det Sted, hvor den mere umiddelbart og nærmere burde havde traadt frem, nemlig i § 1, og den findes neppe heller i § 4; thi det er blot et Valg, som er gjort imellem forskjellige Straffe, hvoraf endogaa de legemlige Revselsler ere nævnte først, uden at der er mindste Bink til, at den anden Straffemaade foretrakkes.

Justitsministeren: Der er kun en enkelt Bemærkning af den høitagtede Taler, som nu satte sig, som jeg ikke kan lade gaae aldeles uberørt hen, uagtet jeg antog at det allerede af Discussionen ved den forrige Behandling fremgik tilstrækkeligt, hvorledes mine Anstuelser i saa Henseende vare; det er nemlig forsaavidt den høitagtede Landstingsmand meente, at der allerede ved Resolutionen af 29de Juli 1847 var tilstaaet Bestyrelsen for Straffeanstalten paa Christianshavn Ret til at anvende Enkeltcelle, endogaa i længere Tid end Udkastet foreslaaer. Men jeg har i saa Henseende gjort opmærksom paa, at det er en Myndighed, der er tilstaaet Directionen; men, naar Directionen neblægges og en Directeur træder istedet, saa er det høist tvivlsomt, hvorvidt der kunde tilkomme denne enkelte Mand den samme Bemyndigelse, som Lovgivningen har tilstaaet den af flere Medlemmer sammensatte Bestyrelse; og den samme Tvivl gjør sig ogsaa gjældende med Hensyn til de øvrige Straffeanstalter i Odense og Viborg, hvor de tidligere Resolutioner ogsaa hjemlede Directionerne Ret til at anvende længere Tids eensomt Fængsel. Men det er netop for at have denne Tvivl og Dunkelhed i de gjældende Bestemmelser, at det nærværende Udkast gaaer ud paa med rene Ord at hjemle ogsaa de fremti-